

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Vuelven los conciertos navideños a Barcelona Expansión Catalunya - 30/11/2018	3
Cant orfeonista en tres segles Menorca - 30/11/2018	5
60È ANIVERSARI DE LA CORAL CARDONINA Regió 7 - 30/11/2018	7
BARCELONA BIG BLUES BAND La Razón Especial - 30/11/2018	8
Joan Dausà converteix el melodrama en èpica al Palau de la Música Ara - 30/11/2018	9
Premi Ignasi Pujol per a l'energia verda d'Holaluz Ara - 30/11/2018	10
La professió que alguns cops és un "elogi de la incomoditat" Ara - 30/11/2018	11
Vuit anys de periodisme de qualitat Ara - 30/11/2018	12
Vuitè aniversari de l'inici d'una conversa amb el país i el món Ara - 30/11/2018	15
LA BORSA O LA VIDA Ara - 30/11/2018	16
Mirades Ara - 30/11/2018	17
Els vibrants silencis de Plensa inunden el Macba El Periódico de Catalunya - Catalán - 30/11/2018	19
EN EL BOSQUE CON PLENSA: DE LO BELLO Y LO ETERNO El Mundo de Catalunya - 30/11/2018	20
El Macba recupera l'essència de Plensa per a Barcelona Ara - 30/11/2018	21
Els silencis i interrogants de Jaume Plensa arriben al Macba VilaWeb Paper - 30/11/2018	24

Cultura

Vuelven los
conciertos
navideños
a Barcelona **P8**

► 30 Noviembre, 2018

OCIO Y CULTURA

LOS PRINCIPALES EQUIPAMIENTOS MUSICALES DE BARCELONA, COMO EL GRAN TEATRE DEL LICEU, EL PALAU DE LA MÚSICA O L'AUDITORI, PREPARAN LA PROGRAMACIÓN DE DICIEMBRE CON ACTUACIONES EMBLEMÁTICAS COMO 'EL CUENTO DE NAVIDAD' DE CHARLES DICKENS, EL CONCIERTO DE AÑO NUEVO O 'EL MESÍAS' DE HÄNDEL.

Vuelven los grandes conciertos navideños

Sara Casas. Barcelona

Las fiestas de Navidad están a la vuelta de la esquina y, con ellas, el encendido de las luces, los pesebres y, también, los conciertos. Barcelona es una gran anfitriona para estas fechas, ya que la ciudad se llena de artistas de renombre en el Gran Teatre del Liceu, L'Auditori de Barcelona o el Palau de la Música, entre otros escenarios. Todos los espacios musicales quedan ocupados por un público con ganas de escuchar los conciertos anuales característicos de estas fechas, como *El Mesías* de Händel o *El Cuento de Navidad* de Charles Dickens.

En este sentido, el Gran Teatre del Liceu arrancará la temporada navideña con *La petita flauta màgica* de Mozart, con entradas a la venta por menos de 15 euros. Además, acogerá la cita anual más esperada, la función de *El Cuento de Navidad* el 22 de diciembre, que ya ha vendido todas las entradas. Finalmente, se celebrará el gran concierto de Año Nuevo, el 26 de diciembre y el 1 de enero.

Otro de los grandes equipamientos musicales de la capital catalana es el Palau de la Música, que cada año acoge a centenares de asistentes durante las fechas navideñas. El recinto obra de Domènech i Montaner empezará el ciclo de conciertos de Navidad el próximo 13 de diciembre y los

'EL CUENTO DE NAVIDAD' de Charles Dickens se representará el sábado 22 de diciembre en el Gran Teatre del Liceu. Bajo la dirección de Josep Vila y con música de Albert Guinovart, el concierto será a las 12 y las entradas oscilarán entre los 10 y los 15 euros.

acabará el día 24. *El Mesías* de Händel será el primero, con unos precios que se moverán entre 20 a 100 euros. El 18 de diciembre será el turno del concierto de Navidad, con entradas entre los 15 y los 50 euros en función de la actuación, el día y la ubicación en el auditorio. El miércoles 19 de diciembre la Fundación Excel·lentia organiza Barcelona Christmas Gala y a partir del 23 de diciembre, y hasta el 6 de enero, en el Palau de la Música tendrá lugar el concierto de Año Nuevo. Junto a estas actuaciones, el 26 de diciembre se celebrará el tradicional concierto de Sant Esteve, con precios que van desde

'EL MESÍAS' de Händel se podrá escuchar en tres espacios de Barcelona. En el Palau de la Música el 13 de diciembre, donde la actuación oscilará entre los 20 y los 100 euros, en Santa María del Mar por 29 euros y en L'Auditori, que será un concierto participativo.

GRAN CONCIERTO DE AÑO NUEVO en el Palau de la Música con una selección de los mejores vales, polcas y marchas de Johann Strauss. Aterriza en Barcelona el día 23 de diciembre y estará actuando hasta el 18 de enero de 2019. Las entradas van entre los 32 y los 65 euros.

los 28 a los 60 euros.

L'Auditori de Barcelona, otro equipamiento emblemático de la ciudad, acogerá tres actuaciones relacionadas con las fiestas que empezarán con el concierto de Navidad el día 16 de diciembre, con entradas a 16 euros.

Antes de cerrar el año, se celebrará el gran concierto de Año Nuevo, el día 28, con entradas que oscilarán entre los 32 y los 58 euros y finalmente, el concierto de Fin de Año los días 29 y 30 de diciembre.

Las iglesias de Santa María del Mar y Santa María del Pi, entre otros escenarios, albergarán también este año conciertos navideños.

El 'nuevo Mesías' participativo en L'Auditori

La Obra Social La Caixa inició *El Mesías* participativo en Barcelona hace 23 años. La entidad ha decidido no celebrar el concierto este año en la capital catalana (ver EXPANSIÓN Catalunya del pasado 17) y, por esta razón, un grupo de cantantes, que ya habían participado en ediciones anteriores, se unieron para seguir haciéndolo. Con un presupuesto de 65.000 euros, 450 cantantes -50 de los cuales se estrenan en esta edición- colaborarán el próximo 27 de diciembre en *El Mesías* participativo en L'Auditori. Han conseguido una subvención del Ayuntamiento de Barcelona y de la Generalitat, además del patrocinio de Juvé & Camps. Los cantantes deben pagar una cuota de 45 euros y con esta aportación y mediante la venta de entradas, que oscilarán entre los 10 y los 45 euros, pagarán el alquiler de L'Auditori, la sala de ensayos, la orquesta y los artistas.

Les veus amb més història de l'Orfeó Maonès

CULTURA • Pàg. 19

► 30 Novembre, 2018

HISTÒRIA • Centenars de cantaires han donat vida a l'Orfeó Maonès des de la seva fundació el 1890, tot i les dificultats viscudes durant el segle XX i que ha evolucionat fins a la coral que actualment dirigeix Marina Plovins

Foto de família dels membres de l'Orfeó Maonès, el 1926, any que les dones comencen a formar part de la formació. Foto: ORFEÓ MAONÈS

La influència de Josep Anselm Clavé i els seus cors arribà a Menorca

► Durant la segona meitat del segle XIX es van formar a Maó diversos cors populars, motivats, segurament, pel 'contagi' de les corals impulsades per Josep Anselm Clavé, que van tenir una influència més enllà de Catalunya.

En aquest context, i coincidint amb la celebració de les primeres festes de la Mare de Déu de Gràcia, l'any 1890, l'alcalde de Maó, Damià Moysi, demanà als cors i agrupacions musicals que esporàdicament actuen en balls i serenates, que contribuïssin a crear el millor dels ambients. Va ser així, que s'agruparen, presentant-se com una nova agrupació que rebria el nom de Lo Progrés Mahonès i estaria format per una vuitantena de veus.

Cant orfeonista en tres segles

Isaac Pons de Rosa

L'Orfeó Maonès, entès com a agrupació coral, pot presumir de ser un dels orfeons més antics d'Espanya, per davant d'alguns emblemàtics com l'Orfeó Català (creat un any després, 1891) o l'Orfeón Donostiarra (1897). De fet, des de la família orfeonista de Maó apunten amb orgull que «dels més antics, molt possiblement som l'únic Orfeó que ha tingut una activitat ininterrompuda al llarg dels seus 128 anys d'història».

Així ho apunta l'actual president de l'entitat, Joan Mercadal, qui veu com la influència de les corals de Josep Anselm Clavé acaba traduint-se a l'Illa en la creació de l'Orfeó Maonès. «Clavé va introduir el cant com una opció d'esbarjo», en una època on les alternatives d'entreteniment eren molt limitades. Açò sí, inicialment només per a homes. «Les dones van començar a formar-hi part cap al 1926».

«Al principi només era cant coral, avui en dia és més versàtil, obert també a peces operístiques, de sarsuela, musicals.

L'expectació pel primer concert de l'Orfeó Maonès (o Lo Progrés Mahonès, com s'anomenà inicial-

ment), el 7 de setembre d'aquell 1890 a la plaça Constitució, va ser màxima. Tant és així que l'assaig del 30 d'agost al Teatre Principal va fer petita la sala, com recorda la crònica del diari «El Liberal». Una primera actuació on s'interpretaren peces de Gounod, Rossini, Meyerbeer i Clavé, i que va tenir tant d'èxit que dies més tard es va repetir al mateix 'Principal'.

La història de l'Orfeó Maonès inclou, inevitablement, «moments molt bons i etapes dolentes, amb molt poca gent al cor», apunta Mercadal, qui recorda també els canvis de local (al principi, sense seu estable, després, passant per l'antiga Casa des Poble i, finalment, establint-se al carrer del Pont des Castell, abans de passar a l'actual ubicació al carrer Verge de Gràcia). De fet, apunta la cronista Maria Àngels Hernández, durant uns anys, l'Orfeó Maonès va estar vinculat a l'Ateneu Científic, Literari i Artístic constituït a Maó.

En tots aquests anys han passat pel cor centenars de cantaires, que han estat dirigits per figures com Domènico Bellissimo, Deseado Mercadal, Juan Tudurí, Antònia Mus, Lola Mir, Domingo Enrich, Bep Mercadal, Sofia Domènech,

Imatge del darrer espectacle, «Fantasma en el Orfeón», a principis de mes, al teatre de l'entitat. Foto: GEMMA ANDREU

Montse Mercadal, Juanjo Mercadal o, actualment, des de fa quatre anys, Marina Plovins.

En aquesta darrera etapa, el cor està format per una trentena de cantants, que els darrers anys han fet apostes importants damunt l'escenari, fent muntatges com «La Bella Helena», amb la direcció de Nacho García, o «La viuda alegra», on els cantaires adquireixen un rol més actoral i no només vocal. El darrer espectacle ha tingut lloc fa tot just unes setmanes, «El fan-

tasma en el Orfeón», basat en «El fantasma de la òpera».

«Entre els cantants i la directora hi ha molta simbiosi», destaca Joan Mercadal del moment actual, on Plovins destaca la gran unió entre tots. Cantant en cors com aquest «aprens a valorar al company del teu costat, veus que tothom depèn de tothom, que ningú és imprescindible, però que tothom és necessari», diu la directora, defensant els beneficis del cant. «Si tothom

cantés amb un cor, el món aniria molt millor».

Projectes de futur

El cor, sempre està obert a noves incorporacions, ja prepara per al febrer «La corte del faraón», una opereta bíblica on els cantants tenen molta participació. Una obra que, diu Mercadal, es representarà per primera vegada a Menorca i en la qual participaran veus com Vicent Esteve, Maria Camps, Lola Navarro o Adriana Aguilar.

ALTRES PROPOSTES

IMATGE PROMOCIONAL

60È ANIVERSARI DE LA CORAL CARDONINA

► **Diumenge, a les 18.30 h.** El concert culminarà els actes de celebració dels 60 anys del cor i serà un acte de germanor que aplegarà nombrosos músics de la vila, com la nombrosa Banda de Música de Cardona, la soprano d'arrels cardonines Ana Belén Ayala i nombrosos excantaires cardonins. La Coral Cardonina obrirà la primera part del concert amb una antologia de peces significatives dels 60 anys d'història de l'entitat, que alhora homenatjarà compositors de la comarca. Com a colofó d'aquest primer bloc, el Cinema Amateur Cardoní projectarà un recull d'imatges i enregistraments de l'activitat del cor. Després de la mitja part, se sumaran a la celebració de l'aniversari nombroses entitats locals, entre les quals destaca la banda, una formació instrumental amb projecció. S'interpretaran cançons d'arrel tradicional i fragments de *Cançó d'amor i de guerra*, amb la soprano Ayala, excantaire de la coral i ara a l'Orfeó Català. El darrer tram tindrà la participació d'un cor de més d'un centenar de veus de cantaires i excantaires. Com a cloenda, se celebrarà el 50è aniversari de la *Sardana de Cardona*. **Església de Cardona. 10 euros**

Tradicionalmente, Barcelona ha dado buenas «big bands» de jazz y de swing. Desde principios de los 70 hasta la actualidad, han sido muchos los músicos y arreglistas de la ciudad que se han dejado seducir por la potencia y la versatilidad características de este tipo de formaciones. Pero hasta ahora, ninguna de ellas lo había hecho con la voluntad de dedicarse al blues y al rhythm and blues.

La **Barcelona Big Blues Band**, bajo la dirección del contrabajista Iván Kovacevic, conjuga un grupo de buenos músicos que crean un sonido energético, salvaje y a la vez sofisticado. A través de sus arreglos, Kovacevic aplica a la «big band» toda la experiencia y el criterio que ha ido adquiriendo en pequeños combos. El resultando es un torrente sonoro en la tradición de bandas como las de T-Bone Walker o Johnny Otis.

La banda, enfocada a acompañar a los mejores artistas del «rhythm n' blues» a nivel nacional e internacional, teniendo de esta manera una sonoridad amplia y variable del concierto, ha colaborado con Dani Nel-lo, Ray Gelato, Myriam Swanson, Mike Sanchez, Claire Martin, Jonathan Herrero, Drew Davies, Greg Piccolo, Steve Lucky & Carmen Gettit, Mark Tortorici, Agusti Burriel, Blas Picón, Big Dani

AGRUPACIÓN MUSICAL

BARCELONA BIG BLUES BAND

► La banda acompaña habitualmente a destacados artistas nacionales e internacionales aportando su sonido enérgico, salvaje y, al tiempo, sofisticado

El director musical de la agrupación, Iván Kovacevic, y Antonio Queijeiro

Pérez, Lluís Coloma y Santos Puertas, entre otros, lo que le ha llevado a actuar en varios festivales de jazz y blues en Cataluña y en emblemáticas salas como Jamboree o Palau de la Música.

Han publicado el primer CD, «Sax attack», con Dani Nel-lo y una serie de EP's con Mike Sánchez, Myriam Swanson, Agusti Burriel, Drew Davies, Spencer Evoy, Ray Gelato, Jonathan Herrero y Dani Nel-lo.

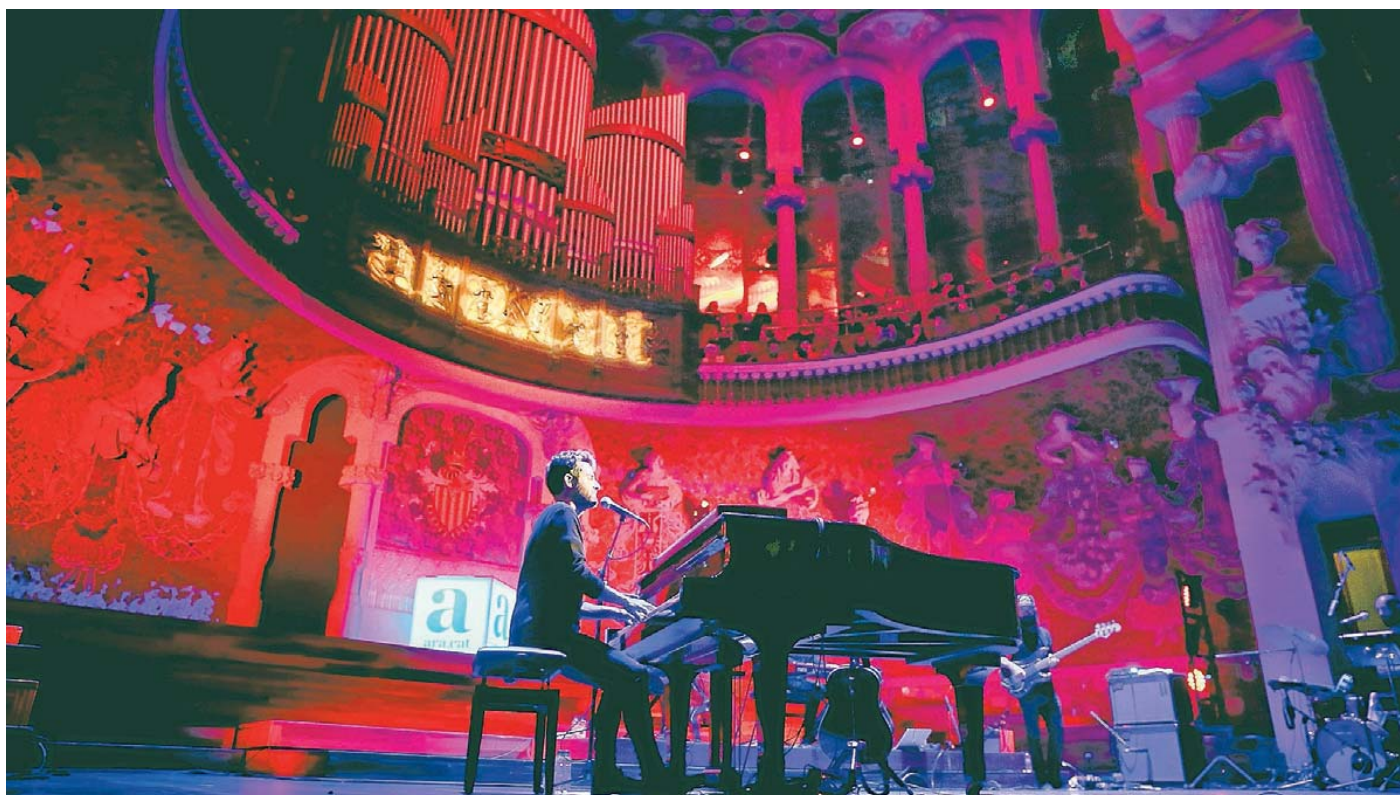
De un concierto al otro, la Barcelona Big Blues Band consigue cumplir su único objetivo: hacer que el público disfrute de la misma manera que disfrutaban ellos... con toda su alma...

Los integrantes del grupo son: Ivan Kovacevic, dirección; Dusanka Miscevic e Ignaci Poch, saxo alto; Artem Zhuliev y Pol Prats, saxo tenor; Nuria Vitó, saxo barítono; Víctor Vergés y Jaume Torné, trompeta; Pere Masafret e Igor Kossenkov, trombón; Hector Martin, guitarra; Federico Mazzanti, piano; Ivan Kovacevic, contrabajo, y Marti Elías, batería.

www.barcelonabigbluesband.com

LA NIT DE L'ARA

Joan Dausà durant el concert del vuitè aniversari de l'ARA celebrat ahir al Palau de la Música. PERE VIRGILI

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

Joan Dausà converteix el melodrama en èpica al Palau de la Música

L'autor del disc 'Ara som gegants' protagonitza el concert del vuitè aniversari de l'ARA

Mitja hora abans del concert, Joan Dausà enviava un missatge des del camerino del Palau de la Música. "Soc aquí, amb angines i una mica de grip. Això és un drama, però no patiu, que farem el bolo més bonic de la història", deia el músic de Sant Feliu de Llobregat entre l'alarma i l'esperança. A tot això, el públic anava omplint la sala per acompanyar Dausà en la celebració del vuitè aniversari de l'ARA. Any rere any s'ha convertit en una tradició de l'última setmana de novembre a la qual han contribuït anteriorment Sopa de Cabra, Els Pets, Els Amics de les Arts, Jordi Savall... Ahir era el torn de Dausà, que a més tenia un motiu extra per celebrar la vida: el naixement de la seva filla Valentina fa només deu dies. Fins i tot la va treure a l'escenari a mig concert per presentar-la. Volia compartir la felicitat.

El títol de l'últim disc de Dausà, *Ara som gegants* (2018), convidava a estirar les comparacions amb el diari, i encara més un dia com ahir, en què l'EGM donava a l'ARA 121.000 lectors, un 5% més que l'any passat. Fins i tot hi ha una cançó que es diu *La gran eufòria*, però bé, el país no està per a gaires somriures. Tal com canten Maria Arnal i Marcel Bagés, són temps borrascosos, i caldrà treballar perquè escampin els núvols de crisis que no acaben, de violències, de presos i d'exiliats.

Esperant que la grip no fos ben bé una grip, el Palau de la Música va rebre Joan Dausà amb una ovació a tres quarts de deu i després que Antoni Bassas i la directora de l'ARA,

Esther Vera, donessin la benvinguda als espectadors. Bassas va recordar precisament les persones processades, preses i exiliades, i el públic va respondre amb aplaudiments i crits de "llibertat". També Dausà va recordar els presos més tard, en el primer bis, quan tot sol al piano va cantar *No pots tancar-nos a tots*. "Aquesta cançó la seguirem cantant mentre quedi un sol pres polític. Perquè això no va d'ideologies, va de justícia i llibertat", va dir Dausà en un dels moments més emotius del concert.

Dausà, l'home que converteix les penes en eufòria i el melodrama en èpica, va començar l'actuació amb la solemnitat del piano de cua que amara *Ara som gegants* i amb la més rítmica *Tanca els ulls*, les dues de l'últim disc. Aparentment, ni rastre d'angines ni grip, o, si més no, no afectaven la veu ni l'estat d'ànim d'un músic i actor acostumat a dialogar amb el públic. "Què us pensàveu, que estaria tota la nit sense parlar?", va dir en la primera pausa, que va aprofitar per fer diverses coses. Una

Llibertat
Dausà va dedicar 'No pots tancar-nos a tots' als presos polítics

Celebració
El músic de Sant Feliu va trobar l'empatia del públic que omplia el xou

va ser presentar la banda, sòlida i brillant: Dídac Fernández (bateria), Miquel Sospedra (baix), Florenci Fluren Ferrer (teclats) i Núria Maynou (violoncel). També va matisar la direcció que havia anat abans a un concert seu. Dues cançons més tard, *La teva veu* i una intensa *Nàufrags* que va interpretar amb la guitarra, va arribar una altra pausa en què va seguir xerrant. "Sí, he fet un vídeo dient que tinc angines i grip, i és veritat. Però ara estic molt bé. És la màgia del Palau", va dir. El tempo Dausà és així, elàstic, i el tècnic de llums sempre té feina extra.

La guitarra acústica va seguir marcant el xou en cançons com *M'hauria agradat*, la primera repescada d'aquell primer disc, *Jo mai mai*,

amb el qual es va donar a conèixer com a cantautor pop fa sis anys. Defensor d'un costumisme romàntic, Dausà compta amb l'empatia del públic per desdramatitzar cançons com *Diries que eres tu*, en què ni les ganes de superar una ruptura poden vèncer els records, però sempre hi ha uns versos per taral·lejar-los. "Fa un temps em va deixar una noia i ho vaig passar fatal", va dir a l'hora de presentar la cançó. I el públic, sobretot el més avesat a la comèdia romàntica, va respondre cantant la tornada i amb un agradable sentit de l'humor.

El camí cap a l'eufòria

Dausà també té un vessant en què les peripècies del jo amb mal d'amors cedeixen a preocupacions col·lectives, com passa a *Quan plora el mar*, que ahir va dedicar als refugiats i amb la qual va recordar el concert *Casa nostra, casa vostra* de l'any passat al Palau Sant Jordi. "Seguirem treballant perquè totes les persones que necessitin casa la puguin tenir", va assegurar. Aquest tot, positiu en la tristesa, com reconeix ell mateix, va seguir dominant en la part central del concert, sempre amb Dausà al piano en temes de l'últim disc, com *Quan tot és cert*, que caminen a poc a poc fins que la bateria assenyalava el canvi cap a una èpica que creix embolcallada pel violoncel. *Truca'm, Quan tothom dorm* i els "pararapàs" de *Reis del món* van seguir remenant les aigües de la melancolia i conduint el concert cap a la sacsejada èpica dels bisos. El primer el va rematar amb *No vull anar a dormir*, amb tot de mòbils il·luminant el Palau, i la inevitable *Jo mai mai*, pas previ al final de *La gran eufòria*. De la grip, ni un cop de tos. —

Premi Ignasi Pujol per a l'energia verda d'Holaluz

A.C.R.
BARCELONA

La cinquena edició del premi Ignasi Pujol al foment de l'emprenedoria ha distingit l'empresa catalana Holaluz, dedicada a la comercialització d'energia 100% renovable. La companyia es va constituir el novembre del 2010 arran de la iniciativa de tres joves enginyers, Oriol Vila, Carlota Pi i Ferran Nogué, que s'havien conegut mentre estudiaven un màster. "Pensàvem que podíem fer nosaltres perquè el món fos un lloc una mica millor", explica Pi, que resumeix la filosofia de l'empresa en tres paraules: "Compartir energia verda". Segons ella, l'èxit d'Holaluz ha sigut possible gràcies a la combinació de tres "superpoders": "Ser pioners, l'atracció i la generació de confiança". En aquest sentit, diu, "la indústria energètica mundial està fent un canvi de paradigma que serà una revolució tan gran com ho ha sigut internet", ja que "estem transitant d'un model centralitzat, contaminant, que controla les persones a través de la por, a un model descentralitzat, 100% verd, que empodera i confia en les persones".

L'ARA va crear el premi Ignasi Pujol l'any 2014 per homenatjar el seu cap d'Economia, que havia mort aquell 21 de gener, amb 32 anys, a causa d'un càncer. La cofundadora d'Holaluz assegura que li fa "especial il·lusió" rebre aquest guardó, perquè, quan la seva empresa començava a caminar, "havia parlat molt amb l'Ignasi Pujol", que s'encarregava de cobrir l'actualitat del sector energètic per al diari. El guardó té l'objectiu de premiar persones o entitats que contribueixin "al foment i la visibilització de l'emprenedoria" dintre de la societat catalana, i que hagin aconseguit "fites valorables" durant la primera etapa del negoci. El president del jurat ha sigut Xavi Pujol, germà de l'Ignasi, mentre que Salvador Garcia Ruiz, conseller delegat de l'ARA, n'era el secretari. També en formaven part la directora del diari, Esther Vera; el cap d'Economia, Àlex Font; l'empresari Josep Sanfeliu, i l'advocat Heribert Padrol. FemCat (2014), l'Institut de Ciències Fotòniques (2015), Ship2B (2016) i Barcelona Tech City (2017) van guanyar el premi en les edicions anteriors. La distinció es va lliurar ahir al vespre, al Palau de la Música, durant la celebració de la Nit de l'ARA. —

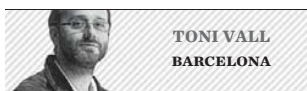
Nogué, Pi i Vila, d'Holaluz, guanyadors del premi Ignasi Pujol. PERE TORDERA

La professió que alguns cops és un “elogi de la incomoditat”

La Nit de l'ARA reuneix l'equip del diari amb polítics al Palau de la Música

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“**I** és tan estrany. I és tan absurd”, ressonen les paraules de Joan Dausà més enllà del significat real que ell ha volgut donar a la seva cançó *Diria que eres tu*. Continua dient: “No gos girar el cap, no vull que siguis tu”, però és tan fàcil quedar-se amb l'estranyesa i l'absurditat i fer-te-les teves, treure-les de context i aplicar-les a tantes coses. Se'm queden clavades en el moment en què Dausà ofereix un tastet del que serà el seu concert per celebrar la Nit de l'ARA al Palau de la Música. Fa aquest interludi musical durant l'entrega dels premis Ignasi Pujol i Tatiana Sisquella, que són la primera part de la celebració de l'aniversari del diari. Vuit anys de trajecte, vuit anys de periodisme, d'aigües sempre remogudes, de xocs de trens, de tsunamis reals i metafòrics. De fracassos concatenats de la política, de somnis que no s'esvaeixen i decepcions massa prolongades.

Joan Dausà té una mica d'angines però la il·lusió irredueïble. Ha sigut pare fa pocs dies i m'expliquen que està radiant, explosiu, ultracontent. *La gran eufòria* és el single del seu nou disc *Ara som gegants*. Imagino la seva eufòria per la paternitat, ningú li haurà d'explicar que no hi ha res com això. I segur que ho canta a cada cançó, encara que la lletra parli d'estranyeses i absurditats. Com estranys són aquests dies que ens ocupen, dies de vaga, del sector sanitari revoltat, alçant la veu. Això és el primer que li pregunten a Quim Torra quan arriba al Palau. D'entrada no diu res però després, al discurs de cloenda de l'acte, avança que l'acord amb els representants sindicals de la sanitat és a prop.

Han vingut alguns articulistes del diari, com ara Salvador Cardús, Francesc Serés i Joan B. Culla, que està especialment pendent de les eleccions andaluses de diumenge. Adverteix a la directora i al director adjunt que segurament haurà d'enviar el seu article d'anàlisi una mica més tard de l'habitual. Cap problema, esclara. Per a Culla és el pa de cada dia coincidir amb algun dels seus nombrosos exalumnes –uns 8.000 al llarg de quatre dècades–, com per exemple Antoni Bassas, pe-

La directora de l'ARA, Esther Vera, conversant amb el president de la Generalitat, Quim Torra, i la seva dona, Carola Miró, durant la Nit de l'ARA. PERE TORDERA

Joan Dausà
El músic ha sigut pare fa pocs dies i està radiant, explosiu

riodista de l'ARA i conductor de l'acte. Juntament amb Carles Mundó i Joan Maria Pou comenten més a fons les andaluses: “Si Vox treu un diputat pot ser una anècdota, però si en treu tres o quatre riurem”.

Veig Saül Gordillo i Vicent Sanchis, directores de Catalunya Ràdio i de TV3. També alguns dels responsables de comunicació del Govern, com Miquel Martín Gamisans i Jordi del Río. El flamant conseller d'Exteriors, Alfred Bosch, i el seu equip, i els diputats Albert Batet i Gerard Gómez del Moral, de qui encara em retona una recent allisada a Ciutadans en seu parlamentària. Del PSC ha vingut Salvador Illa i veig que un històric com Higiní Clotas saluda Quim Torra: “Encantat de coneixe't”, li diu el president. És dia de presentacions, Roger Torrent fa el mateix amb Joan Ollé, director del Palau. Del gran Lluís Cabrerà, ànima del Taller de Músics, activista, profund coneixedor del teixit social i la personalitat promiscua de Catalunya, sempre obtens

una conversa gratificant. Sap combinar com ningú el sentit de l'humor i el cabreig sistèmic. M'ensenya un article molt interessant que ha publicat sobre l'amiguisme al sector cultural: “Són uns *granujilles*”, rebla. Andreu Mas-Colell no està segur d'haver confirmat l'assistència però l'organització li troba de seguida un lloc a la platea.

L'entrega de premis comença amb un resum polític i un resum periodístic, l'actualitat i els que l'expliquen, el Govern i la manera de fiscalitzar-lo. “Un elogi de la incomoditat”, així ho defineix Roger Torrent quan li toca parlar. La incomoditat, sí, allò que es pressuposa a un mitjà de comunicació. Allò que fa bonica aquesta professió. “Un bon diari és una nació parlant-se a si mateixa”, diu Bassas parafrasejant Arthur Miller. “Una premsa cínica, mercenària i demagògica produirà un poble cínica, mercenari i demagògic”, posat-la Esther Vera amb paraules de Joseph Pulitzer. —

Vuit anys de compromís amb el periodisme

El president de la Generalitat, Quim Torra, el del Parlament, Roger Torrent, i el conseller d'Exteriors, Alfred Bosch, van assistir ahir a la gala del vuitè aniversari de l'ARA, en què es van entregar els premis Tatiana Sisquella i Ignasi Pujol

LA NIT DE L'ARA

ara.cat

01. Els guanyadors dels premis amb Quim Torra, Roger Torrent, Esther Vera, Antoni Bassas i Salvador García Ruiz. 02. Joan Maria Pou lliurant el premi Tatiana Sisquella. 03. Actuació de Joan Dausà. PERE TORDERA

L'ARA celebra vuit anys de periodisme de qualitat

Esther Vera promet continuar treballant "per un país sense complexos" a la festa d'aniversari del diari

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

El Palau de la Música va acollir ahir, un cop més, la Nit de l'ARA, l'acte amb què aquest diari celebra l'aniversari amb un concert –en aquesta ocasió a càrrec de Joan Dausà– i lliurant els premis Ignasi Pujol al foment de l'emprenedoria i Tatiana Sisquella a la contribució social. Uns guardons que homenatgen dos periodistes que treballaven a l'ARA i que van morir prematurament l'any 2014. En aquesta cinquena edició els premis van reconèixer, respectivament, l'empresa energètica Holaluz i la fundació Amics de la Gent Gran. L'acte també va servir per reivindicar el valor del periodisme de qualitat en un any políticament molt intens.

El conductor de la cerimònia, Antoni Bassas, va obrir l'acte citant el dramaturg Arthur Miller, que va

dir que "un bon diari és una nació parlant-se a si mateixa". "Fa vuit anys va començar una nova conversa en aquest país: a través del diari ARA vam començar a pulsar l'estat d'un país que canviava de pell i que buscava, probablement, una nova manera d'interpretar-se a si mateix, i l'ha anat trobant a través de la feina dels professionals que fan l'ARA cada dia", va reflexionar.

Per la seva banda, la directora del diari, Esther Vera, va assegurar: "Arribem al vuitè aniversari amb una empresa cada cop més professionalitzada i amb una redacció que només té per combat el periodisme clàssic, i el veu no només com un ofici sinó com una manera de viure i de veure el món. Un grup lúcidament defensor de la utilitat del periodisme que observa, explica, opina i analitza des de la humilitat. Un grup de persones que no pretenen adocrinar, sinó explicar fets, analitzar i acollir el debat de les idees".

Guardons
Amics de la Gent Gran i Holaluz van ser distingits amb els premis ARA

Elogi
Quim Torra va agrair al diari que destapés el joc brut de l'Estat després de l'1-O

Després d'un agraïment als accionistes pel seu "compromís amb el país a través del diari", el seu "suport" i la seva "discreció i elegància en temps de crisi", va subratllar que "l'ARA és fruit de la complicitat i l'exigència dels subscriptors i dels lectors", que el critiquen "amb la intensitat de qui considera que és, i ho és, part del projecte". En aquest sentit va remarcar que, segons dades de l'OJD, "l'ARA és el diari generalista que més creix a Catalunya".

De cara al futur, Vera va prometre que el diari "continuarà recordant" les paraules de l'editor nord-americà Joseph Pulitzer: "Una premsa cínica, mercenària i demagògica produirà un poble cínic, mercenari i demagògic. Amb nosaltres que no hi comptin. L'ARA continuarà treballant sincerament per un país sense complexos, però democràticament sòlid, econòmicament ric, socialment equilibrat, amb una opinió pública informada i lliure

que substitueixi el prejudici i la intuïció per informació i pensament crític", va concloure.

Incomoditat i valentia

El president del Parlament, Roger Torrent, va convertir el seu discurs en un "elogi de la incomoditat" perquè ha de ser, segons ell, la funció principal dels mitjans de comunicació. "El poder, les institucions, voldríem que els mitjans fossin simplement una corretja de transmissió de les nostres idees, de manera acrítica. La incomoditat és absolutament necessària per defensar la democràcia. I els diaris heu de contribuir a aquesta incomoditat constant, a fer-nos sortir de la zona de confort", va dir. "La democràcia consisteix a fer la tasca més incòmoda al poder, però també a la ciutadania: posar-nos davant el mirall, qüestionar-nos a nosaltres mateixos com a societat. I és una funció que fa l'ARA", va remarcar.

Així mateix, Torrent va destacar “la valentia” de l’ARA. D’una banda, perquè va néixer “en un moment en què la premsa escrita està en crisi”, i tot i així ha tirat endavant. I, de l’altra, perquè “ha ajudat a qüestionar-se moltes coses”: “Heu posat damunt la taula les nostres pròpies contradiccions en moments complexos, i això no és gens fàcil”, va assenyalar, i va concloure: “La cosa important és que continueu sent un instrument al servei de la veritat, que no és única però que és imprescindible per construir un món millor”.

L’acte el va tancar el president de la Generalitat, Quim Torra, que va recordar que, abans que nasqués l’ARA, el director adjunt, Ignasi Aragay, el va intentar convèncer perquè s’unís al projecte. El president va agrair al diari “l’exercici de bon periodisme” amb què va “destapar les accions de la monarquia i el govern espanyol per amenaçar empreses si no canviaven la seu social” després de l’1-O. “Aquest país que surt a les pàgines de l’ARA ha donat una lliçó democràtica colossal—va dir Torra—. I no parlo tan sols de l’indeturable moviment cap a la independència: parlo sobretot d’una implicació ciutadana per fer, d’aquest, un país millor per viure”.

Torra va acabar el discurs citant unes paraules del director fundador de l’ARA, Carles Capdevila: “Entre els poders i les persones, ens oblidem de les persones. Per això hem de treballar per a la gent”. ■

BONDIA

Vuitè aniversari de l'inici d'una conversa amb el país i el món

L'ARA VA celebrar ahir el seu 8è aniversari. El periodisme és poc donat a la nostàlgia perquè ha d'explicar el present en directe i ha de projectar el futur fins allà on pugui, o sigui que prou feina té amb allò de què s'ha d'ocupar. Però de tant en tant els més veterans de la redacció de l'ARA recorden els dies del compte enrere del 2010, quan, sota el lideratge de l'inoblidable Carles Capdevila, van crear un diari amb la pretensió que fos el mitjà que molta gent estava esperant en aquest país, encara que no ho sabés. Es tractava de crear un diari nacional, que sostingués la conversa diària sobre el que passa a Catalunya i al món amb la mateixa naturalitat amb què han canviat la pell tant el país com les generacions joves que es van afegint al debat social. El món de fa vuit anys ja no és el d'avui, però l'esperit que anima el diari és el d'aleshores, reforçat per l'experiència i les noves idees. Això és el que vam celebrar ahir a la nit al Palau de la Música.

ANTONI BASSAS

LA BORSA O LA VIDA

DEMÀ Albert Om

XAVIER BOSCH

La directora de l'ARA, Esther Vera, ahir al Palau de la Música. PERE TORDERA

Una nit al despatx del Carles

↑ El naixement. Ho recordo com si fos abans d'ahir i ja han passat vuit anys. En una nit de bufanda, vuit persones neguitoses esperàvem, al despatx del Carles Capdevila, el moment de tenir el primer exemplar entre les mans. A les quatre de la matinada ens va arribar el primer plec de diaris. Les tises del director van tallar el cordill, cadascú en va agafar un, el va obrir amb dits de tinta i el va ensumar. Després, vam riure, ens vam abraçar, vam brindar i ens vam fer una foto amb el primer ARA entre les mans, sense que pugui garantir que aquest va ser l'ordre exacte dels esdeveniments. Volíem explicar el món que ve, a la nostra manera. Així de senzill. A pesar que el manifest fundacional del diari va trepitjar algun ull de poll, no volíem do-

nar lliçons de periodisme a la competència. Tan sols preteníem fer-ne, de periodisme. Explicar les coses que passen, aquí i arreu, sense pretendre que l'actualitat sigui allò que a nosaltres ens agradaria que fos. En vuit anys, amb encerts, errors i molta feina, hem acompanyat el país en el que algú en diu les hores greus però que, al meu entendre, han estat il·lusionants.

Ahir l'EGM ens va dir que l'ARA no para de créixer en lectors. Les enquestes certifiquen allò que els números, tossuts, ens diuen mes rere mes: que hi ha més usuaris del diari a la xarxa, que els subscriptors cada dia són més i, fins i tot –oh sorpresa–, que creixen les vendes al quiosc quan la moda és cantar les absoltes a la premsa de paper. Aquest és un petit miracle aconseguit per una redacció –dedcada, entregada i abnegada– que s'hi deixa la pell. Però també per uns lectors que ens feu confiança en la nostra manera d'entendre la vida. Si Norman Mailer deia que un diari és una nació parlant amb ella mateixa, l'ARA continua aquí, amb més ganes que mai d'enfortir aquest diàleg tan necessari en un món rebec.

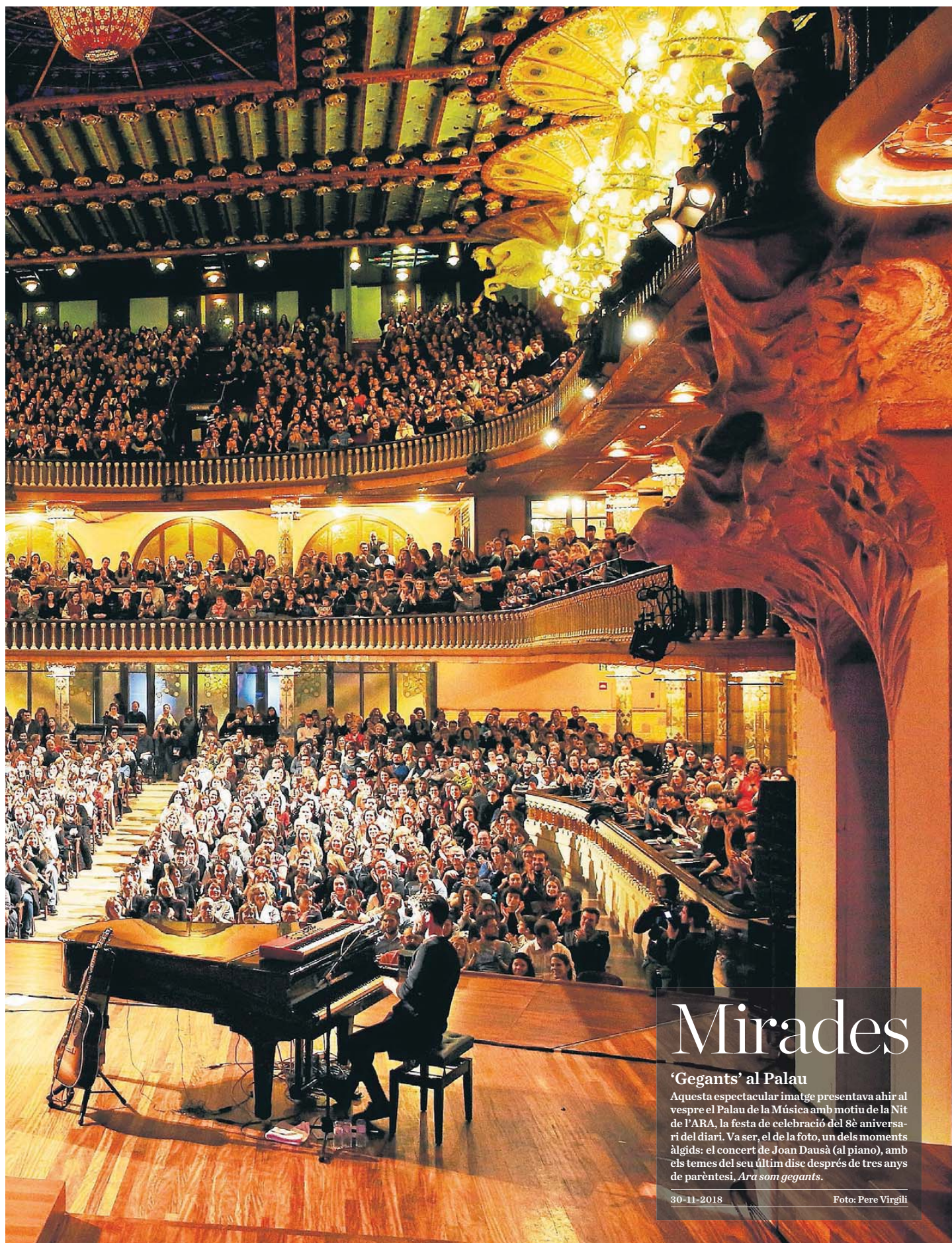
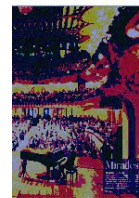
La ràdio en català ha esdevingut un fenomen de masses. PERE TORDERA

Entre el Basté i la Terribas

↓ Ahir l'EGM ens va dir, també, el mateix de gairebé sempre en els últims deu anys. Que el Jordi Basté és líder, que RAC1 és l'emissora més escoltada del país però que Mònica Terribas i Catalunya Ràdio han arribat, aquest 2018, a audiències que no havia tingut mai abans l'emissora pública. Malgrat aquest èxit espantarrant de la radiofonia catalana, el to matinal d'ahir dels dos locutors de capçalera tenia un lleuger deix de preocupació perquè el conjunt d'oients de ràdio en català ha anat a la baixa respecte a just fa un any. Aleshores la suma d'oients de RAC1 i Catalunya Ràdio (que moltes vegades som els mateixos que fem zàping) arribava pràcticament a 1,8 milions. Ara s'ha quedat en 1,5. L'explicació és d'una lògica rotunda. Als mesos de setembre, oc-

tubre i novembre del 2017 va passar tot. El Procés, el referèndum, les urnes, les hòsties, la primera declaració a mitges, la segona declaració simbòlica, la fugida... Mai com fa un any havíem tingut tanta necessitat d'informació. Va ser el clímax de les ràdios i dels diaris digitals. Les millors xifres mai vistes. Costarà molt que tornin aquells pics d'audiència quan, a falta de certes, els mitjans van ser àncora imprescindible. Per entendre on som, però, cal mirar la seqüència sencera. Fa vuit anys, en la primera setmana de l'ARA, vam publicar l'EGM del moment. El líder de les ones era en Manuel Fuentes amb 353.000 oients a *El matí de Catalunya Ràdio*. En Basté en tenia 342.000, però RAC1 ja era líder. Entre la pública i la privada arribaven, tot just, al milió d'oients per primera vegada. El creixement exponencial fins avui és un fenomen de masses. La ràdio en català ha estat clau en l'acompanyament del país i de la seva gent. La gràcia és, tal vegada, jugar a pronosticar on serem d'aquí vuit anys. Ells i nosaltres. On ens haurà dut aquesta sèrie, ara que ens debatam entre fer República o fotre pena.

Mirades

'Gegants' al Palau

Aquesta espectacular imatge presentava ahir al vespre el Palau de la Música amb motiu de la Nit de l'ARA, la festa de celebració del 8è aniversari del diari. Va ser, el de la foto, un dels moments àlgids: el concert de Joan Dausà (al piano), amb els temes del seu últim disc després de tres anys de parèntesi, *Ara som gegants*.

30-11-2018

Foto: Pere Virgili

MOSTRA DE L'ESCUPTOR CATALÀ D'OBRA PÚBLICA MÉS INTERNACIONAL

Els vibrants silencis de Plensa inunden el Macba

▶ Després de 22 anys, l'artista torna a tenir una gran exposició a BCN

RICARD CUGAT

▶ Jaume Plensa, ahir, a la peça exposada al Macba que transcriu, en una cortina de lletres, la Declaració Universal dels Drets Humans.

ANNA ABELLA
BARCELONA

Se sent el so de dos gongs gegants –sorgeix de la peça *Matter-Spirit*, «duel de matèria i esperit»– mentre dringuen al xocar entre si, mogudes pels visitants, les lletres de ferro que componen una immensa cortina de tires –és el text de la Declaració Universal dels Drets Humans de l'obra *Glückauf?*–. Si s'afina l'oïda, el degoteig i el fluir de l'aigua ressonen en l'espai a *Dante's dream* i a *Rumor*, inspirada en un poema de William Blake. L'esperada exposició que contribueix a reconciliar Barcelona amb Jaume Plensa i que des de demà lluirà al Macba «és so, el de la matèria que vibra, una vibració que penetra al cap», confirma el seu comissari i director del museu d'art contemporani, Ferran Barenblit. Parla flanquejat per l'artista, l'escultor català més internacional d'obra pública, a punt de recórrer la seva primera mostra a la ciutat en 22 anys, des que el 1996 va exposar a la Fundació Miró.

Però, és també, i sobretot, l'ab-

RICARD CUGAT

▶ La mostra surt a l'aire lliure amb una instal·lació al jardí del costat.

sència de so, remarca, insistent, Plensa (Barcelona, 1955): «L'art és la capacitat de crear ponts i en aquest moment polític de tant soroll mediàtic és necessari reivindicar el silenci de l'art. Amb aquesta exposició vull construir silencis, perquè veiem que cridar molt no serveix de res. S'ha d'escoltar i per

fer-ho has d'estar en silenci».

De la vintena d'obres reunides, dels anys 80 fins avui, una, *Silence* (2016), convida especialment a això, «demana pau i recolliment», assenyalà. Són una sèrie de grans caps femenins esculpits en fusta de melis. «Tenen els ulls tancats, que és una manera d'interrogar», apunta el

premi Velázquez d'arts plàstiques, perquè la mostra, que es pot veure fins al 22 d'abril, reuneix «l'obra més íntima i conceptual, també acribible [terme que destaca, tot i que no en cada obra, davant el de tocar o colpejar: no seria la primera vegada que li han «destruït» peces], vinculada a les emocions i feta per fabricar interrogants».

Interrogants com el que, literalment, en alumini i ferro –*Firenze II*– inaugura el recorregut darrere una gran foto del seu taller. «Aquesta capacitat de l'art de plantejar preguntes és la clau de l'exposició –certifica Barenblit–. Des del qüestionament constant sobre el que ens fa humans (el que és físic però, sobretot, emocional) o el que té a veure amb la societat i la política».

CRÍTIC AMB L'ACTUALITAT // I allà, al costat de la cortina de lletres de *Glückauf?*, un Plensa crític amb l'actualitat. «En el moment tan convuls que vivim al món, quan no es compleix ni una coma de la Declaració dels Drets Humans, aquest text significa que hem tingut la capacitat de crear-lo i això em dona esperança en la humanitat. Aconsellaria als polítics que el llegissin un altre cop». Aquesta peça, que transmet «el so de la matèria amb què estan formades les paraules», resumeix, «és un homenatge a la música d'aquestes paraules i al desig de ser millors».

«En aquest moment de tant soroll mediàtic i polític és necessari reivindicar el silenci de l'art», diu l'escultor

Plensa, que a l'abril materialitzarà una anunciada escultura a Montserrat, serà a més doblement present a Madrid: amb una obra temporal a la plaça de Colón des del 20 de desembre i, al Museu Reina Sofia, en paral·lel a la mostra del Macba, amb una peça nova, *Invisibles*, ja que, com afirma ell mateix, «no només som matèria; el més important de la vida és l'invisible».

Al recorregut del Macba, que també s'acosta a la seva faceta fotogràfica menys coneguda (*Dallas?... Caracas?* és un desplegament de les imatges que va fer durant dos anys de cuines privades en aquestes ciutats), destaca l'obra que s'estén a l'aire lliure per l'espai públic del jardí que el museu comparteix amb el CCCB. Sobre l'herba, Plensa desplega 14 figures humanes de bronze, autoretrats, abraçades a 14 arbres, «les branques dels quals semblen abraçar el cosmos» i amb els quals es pregunta «on és l'ànima humana». «És una peça romàntica, amb bancs de fusta perquè el visitant s'assegui a observar-la i es relaxi, per passejar. L'art, la bellesa, ha d'estar en el dia a dia de la gent. Els polítics han de reflexionar sobre la necessitat d'enriquir els espais urbans», interpe·lla assenyalant, al fons, una plaça dura. Nodrit sempre per la poesia i la música, és «optimista»: «La bellesa de l'art pot canviar el món». ■

PROJECTE FRENAT

«La cultura està massa lligada a la política»

▶ Plensa té escultures en espais públics de tot el món, com Chicago, Londres, Tòquio i Toronto, però segueix aparcant el projecte de l'antic alcalde Xavier Trias d'instal·lar una obra monumental seva a Barcelona, idea que el govern d'Ada Colau no preveu. De grans dimensions només té *Carmela*, davant el Palau de la Música, que va cedir pervuit anys renovables després de la petició veïnal. «La cultura està massa vinculada a la política, això és un mal endèmic del nostre país [...] I els polítics han cregut més en els arquitectes que en els artistes», denuncia l'escultor. «L'espai públic és cosa de tots, però en aquest hi manen altres. És un miracle fer una instal·lació en un espai públic».

► 30 Noviembre, 2018

A R T E

Jaume Plensa pasea por el jardín que ha construido en el Macba, entre sus propios autorretratos: 'The Heart of Trees' y 'The Heart of Rivers'. FOTOS: ANTONIO MORENO

pensamiento llena la inmensidad»).

La exposición se abre con un metafórico interrogante de acero, *Firenze* (1992), y al otro lado, un mundo en forma de partitura, una esfera de más de tres metros de diámetro formada por notas musicales, *Autorretrato con música* (2017). «A veces se piensa que la escultura es algo aislado, como un individuo que vive solo. Pero es todo lo contrario», apunta el artista. Y cita el *Sleep no more* de Shakespeare: «Macbeth no ha matado al rey, sino la posibilidad de dormir. Esa relación de ambigüedad simboliza la escultura: a través del cuerpo hablas de lo invisible».

Hasta el 22 de abril, el Macba es de Plensa, que ha cedido todas las obras de su propia colección. «Yo sería mi gran coleccionista, si

La antológica con 23 años de retraso. Un autorretrato íntimo y universal. Por fin el artista recibe el reconocimiento institucional de su ciudad natal en una de las mejores exposiciones que ha organizado el Macba

EN EL BOSQUE CON PLENSA: DE LO BELLO Y LO ETERNO

POR VANESSA GRAELL
BARCELONA

Jaume Plensa no tiene tatuajes. Pero sus *alter egos* sí. A ellos les ha esculpido nombres de ríos (el Ottawa, el Mekong...) y de músicos (Strauss, Bartók...). El agua y la música, elementos primordiales para el escultor, que de pequeño solía esconderse dentro del piano de cola de su padre. Como si fuese Pessoa, Plensa pasea enfundado en un abrigo oscuro, otoñal, entre sus heterónimos: 14 estatuas que abrazan árboles (truanas que ha hecho traer de Sils, Girona).

Sus autorretratos habitan un bosque silencioso, artificial, un microcosmos poético entre el duro asfalto de la plaza Joan Corominas y el Macba, que encierra el jardín entre columnas-rejas blancas.

«Ésta es una exposición que pide silencio. Es algo más importante que gritar en una sociedad llena de ruido mediático, de mensajes, de información, y permite volvernos a escuchar a nosotros mismos», decía ayer Jaume Plensa en la presentación de esa

retrospectiva que tanto se le ha resistido, que Barcelona ha tardado «23 años y un día» en dedicarle. Igual como esa gran escultura pública que el Ayuntamiento no promueve (se quedó *Carmela* delante del Palau de la Música, por iniciativa de la propia institución y porque el artista la cedió).

«En el espacio público, aunque es una cosa de todos, mandan otros. A menudo los políticos olvidan la belleza. Crean en la funcionalidad. Pero el espacio urbano necesita ternura, hay que crear belleza para que la gente se sienta orgullosa de sus ciudades», considera Plensa, que ha desplegado un bosque en el museo e, incluso, *Islas* y *Continentes* de cristal. Las islas son 73 vitrinas que conservan botellas lanzadas por un naufragio de la civilización –remiten a «los 73 proverbios del infierno de William Blake», apunta Plensa– y sobre las que ha escrito los nombres de Miró, Frida, Gaudí, Rafael... «Es un autorretrato a través de los otros», admite.

Toda la antológica conforma un gran autorretrato: íntimo (el de Jaume) pero también universal (el del Artista, el del Hombre). Hay dos maneras de entender a Plensa:

La esfera 'Autorretrato con música' (2017) a través de 'Glückauf?' (2004), una cortina de letras.

1) Leer a Blake –le obsesiona– y a Estellés y a todos los demás; escuchar a Bach, a Mahler y a todos los demás; profundizar en conceptos de espiritualidad oriental como vacuidad.

2) Chapotear como un niño en el agua o ponerse bajo una cascada en un caluroso día de agosto, como en la Crown Fountain de Chicago, un monumento público que convierte el arte un impulso vital, primario.

«Cuando hablamos de ciudad, hablamos de arquitectura, no de la gente. Es algo que no entiendo. Nunca hay una escultura en el skyline, ni gente», afirma

Plensa algo molesto. En Chicago, grabó a decenas de habitantes, cuyas caras se proyectan en el monolito de la Crown y abren los labios cual gárgolas de las que brota un torrente de agua.

El agua, ese eterno fluir del que ya hablaba Heráclito, está presente a lo largo de toda la exposición, como en *Dante's Dream* (una jarra volcada de la que que no para de brotar agua) o *Rumor* (1998), una gota de agua que proyecta una media luna en el techo y, al caer, inunda la inmensidad con su sonido (de nuevo, aparece Blake, con un verso-mantra para Plensa: «Un

puedera», admite con una sonrisa. Sólo hay una obra de colección particular, la de Casacuberta Marsans: *Prière*, basada en Baudelaire, una colección de esferas de hierro que conforman los versos del bellissimo poema dedicado a Satán, que tras reinar en el cielo, descansa ya vencido en las profundidades del infierno, donde sueña en silencio.

En primavera, la exposición viajará a Moscú. Y Barcelona perderá un bosque de esculturas y poesía, de ríos y música, sobre el que ya se posan las hojas de otoño de los árboles.

CÈLIA ATSET

P 28-29

CULTURA

Jaume Plensa fa del Macba casa seva

El museu acull una gran
retrospectiva de l'artista

ART

El Macba recupera l'essència de Plensa per a Barcelona

La primera gran mostra de l'artista a la ciutat en 22 anys inclou una vintena de peces des de 1989

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

L'esperada exposició de Jaume Plensa al Macba ja és un realitat. Fa 22 anys la Fundació Joan Miró li va dedicar l'última gran exposició a la ciutat i hi havia expectació entre els periodistes per veure la nova mostra, que demà obre les portes al públic. També per escoltar una vegada més l'artista. El discurs ple de metàfores i imatges poètiques de Jaume Plensa sobre la seva obra i l'art és captivador i té la capacitat de connectar amb el gran públic. En uns temps tan convulsos l'artista reivindica la bellesa i, com els seus caps d'adolescents amb els ulls tancats, fa una crida per fer servir l'art per mirar-se a un mateix.

Precisament la primera peça de la vintena que hi ha exposades és com un motlle per produir escultures amb forma de signe d'interrogació, titulada *Firenze II*. Amb aquesta obra el comissari i director del Macba, Ferran Barenblit, posa en relleu els qüestionaments que hi ha

en l'obra de l'artista des dels anys 80. Sembla que esperoni el públic a fer el recorregut sota la premissa de no donar res per fet, d'aprofundir en les obres per extreure'n una lectura personal. "Les seves escultures reflecteixen la capacitat de l'art per fer preguntes. L'art respon fent preguntes, i en l'obra del Jaume hi ha un qüestionament constant del subjecte i del que ens fa humans –afirma Barenblit–. Posa en dubte la història social i artística d'Occident i les veritats sòlides de la modernitat". La presentació de la mostra es va fer un dia després del 23è aniversari del museu, i en fa 29 que Barenblit va visitar per primer cop el taller de Plensa.

Jaume Plensa tindrà aviat una altra gran cita a Catalunya, ja que ahir va anunciar que la instal·lació de la seva escultura monumental a Montserrat serà a l'abril. Com va fer a Madrid fa dues setmanes durant la instal·lació de tres caps gegants al Palácio de Cristal (*Invisibles*), al Macba Jaume Plensa torna a demanar una serenitat crítica i alhora balsàmica en un temps saturat

Recolliment
"És una exposició que construeix silenci, ens fa molta falta", diu l'artista

Comunitat
"Per fer art públic necessites un artista i un àngel", explica Plensa

d'informació i imatges: "És una exposició que demana silenci, que construeix silenci. En una època tan sorollosa ens fa molta falta", afirma Jaume Plensa. Per a l'artista les obres exposades són les més "íntimes" i "conceptuals" i ahir les va lligar amb les monumentals amb un símil relacionat amb el seu propi cos, que a vegades ha sigut la mesura per crear una peça: "Ara la gent m'entendrà quan dic que em fan mal els ossos petits quan estic cansat, aquestes obres són com els ossos petits que hi ha entre els més grans i que ens compliquen la vida", explica l'artista.

Tots els treballs exposats –tret d'una escultura feta amb blocs de ferro colat que recullen unes esferes gravades amb versos de Charles Baudelaire– provenen de la col·lecció particular de l'artista: "Seria un gran col·leccionista de mi mateix", diu Plensa. Moltes apareixen en una nova configuració que s'adapta a les sales del Macba. N'és un exemple la peça que hi ha continuació de *Firenze II*, que consisteix en una successió de tensors posats a uns dos me-

tres d'atura que mantenen ancorats contra el mur una sèrie d'objectes quotidians: "Quan vivia a París, em vaig adonar que el cel sempre estava baix i que sempre quedaves una mica ajupit. És una peça que sempre està en la mesura de l'espai on s'exposa. Com la paraula, té la mateixa mida del contenidor".

Entrar al món íntim de l'artista

Abans d'entrar a l'exposició, que no té més títol que el nom de Jaume Plensa, el públic es podrà entretenir mirant unes fotografies gegantines del seu taller. Continuant amb el recorregut se succeeixen les troballes: una gran cortina de lletres feta amb el text de la Declaració dels Drets Humans filtra la visió de totes les obres que l'envolten, com una col·lecció de 73 caixes de resina amb noms d'artistes de tota la història que han interessat a Plensa, entre els quals hi ha noms com Frida Kahlo, Man Ray, Miquel Àngel, Miró i el Bosco. "És un autoretrat a través dels altres", explica l'artista.

Alguns dels plats forts de la mostra són tres petites sales que recor-

01. Jaume Plensa a la seva instal·lació al pati d'escultures del Macba. 02. *Firenze II*. 03. *Silence*, 04. *Glückauf?*, i al fons a l'esquerra, *Selfportrait with music*. 05. *Dallas?... Caracas?* està formada per 200 fotografies. CÈLIA ATSET

Cossos com mapes i com una esfera musical: cinc peces destacades de l'exposició

'Glückauf?'

El títol de l'obra, que ocupa un espai central dins el recorregut, vol dir "bona sort" en alemany. D'una banda Plensa lamenta que no es compleixin els articles de la Declaració dels Drets Humans que hi ha escrits a la cortina. De l'altra, evoca les cortines metàl·liques de la seva infantesa.

'Continents I i II'

El cos gravat en vidre en aquesta peça és el del mateix artista i recorda un manual d'anatomia antic en què es relacionen diferents nocions amb els òrgans. Més recentment ha tornat a fer dialogar la geografia i la figura humana amb uns altres personatges metàl·lics que tornen a ser continents.

'Selfportrait with music'

Fa més de tres metres de diàmetre i surt a la llum pública per primera vegada al Macba. L'artista s'autoretrata amb una esfera feta amb notes musicals que omplen l'espai de múltiples melodies. La música també es troba al fons dels autoretrats exposats al pati d'escultures del museu.

'Father mother'

Plensa va homenatjar la seva mare convertint tres nines antigues que va heretar d'ella en uns àngels que no poden volar. La relació psicoanalítica entre el pare i la mare i altres referències musicals i literàries sobre la guerra i l'orfanat completen la càrrega poètica de l'obra.

'Tervuren'

La literatura és una gran font d'inspiració per a Jaume Plensa. Recordant una frase d'Antonin Artaud que diu que "allà on fa olor de merda, fa olor d'ésser", Plensa parla de la condició humana sense deixar de banda els aspectes obscens.

FOTOS: MIQUEL COLL / MACBA

den unes cel·les on hi ha una única obra, i on es pot apreciar l'afany d'espiritualitat de l'art de Plensa, que beu tant del budisme com de la tradició mística espanyola i de poetes contemporanis com José Ángel Valente. *Valence* està protagonitzada per l'enigma que creen 21 portes de ferro colat tancades en el perímetre de la sala. Amb motiu de l'exposició al Macba, Plensa acompanya aquesta obra amb una altra imatge potent: una ampolla de la qual raja aigua incessantment, titulada *Dante's dream*. L'origen és l'escena d'un poeta que s'adorm i tomba l'ampolla que té damunt la taula. En la primera versió de l'obra hi havia vi en lloc d'aigua. En les altres dues peces hi intervé el so: en una el públic pot tocar els gongs de *Matter-Spirit* i en l'altra una gota d'aigua fa sonar un plat metàl·lic suspès del sostre.

També crida l'atenció l'aparició del Plensa fotogràfic: a *Dallas?... Caracas?* contraposa les fotografies de cuines d'aquestes ciutats. Per a Barenblit representen les promeses incomplertes de dues modernitats basades en la riquesa del petroli.

Tot i ser en un museu, la mostra també és una reivindicació de l'espai públic. Per a Plensa l'espai públic no es redueix al carrer i la plaça, sinó que també ho són un museu, una galeria d'art i un teatre. A l'espai que separa el Macba del CCCB hi ha instal·lats catorze dels seus autoretrats abraçant un arbre –en aquest cas unes troades trobades a Sils–. "He creat un jardí literalment romàntic. Espero que amb els bancs la gent es retrobi i es relaxi", diu Plensa. Precisament una obra exposada a prop d'aquest jardí, la que conté versos del poema de Baudelaire, titulada *Prière*, remet a l'escultura de l'artista que hi ha al passeig del Born.

Parlant de l'obra de Plensa en l'espai públic barceloní, s'ha de fer referència a *Carmela*, instal·lada al davant del Palau de la Música, i al projecte que va quedar al calaix d'un gran cap a la platja del Somorrostro. Tot i que no en va parlar directament, Plensa sí que va lamentar que els polítics no confiïn en els artistes tant com ho fan amb els arquitectes i que quan es parla de l'*skylíne* d'una ciutat no hi apareguin les escultures. "Encara hi ha molts prejudicis al voltant de l'espai públic perquè el món intel·lectual es vol protegir de les seves idees i se'l considera de segona línia, perquè és un espai salvatge, no se'l pot controlar", opina Plensa. "Per fer una obra d'art públic necessites dues persones: un artista i un àngel, que t'envolta amb les seves ales i et protegeix", va afirmar.

Els espectadors àvids del Plensa més recent i més reconeixible quedaran satisfets amb una instal·lació que hi ha al final del recorregut: *Silence* està formada per set caps de fusta cremada posats damunt unes bigues antigues d'una fàbrica belga. Ferran Barenblit ha tingut l'encert per posar-la en el mateix espai d'una obra primerenca, *Continents III*, en què ja es pot trobar l'interès pel cos humà, perquè tracta les diferents parts de l'anatomia com si fossin les regions d'un continent. La mostra estarà oberta fins al 22 d'abril i després de Barcelona es podrà veure al Museu d'Art de Modern de Moscou tot l'estiu.

L'escultor Jaume Plensa. ALBERT SALAMÉ

Els silencis i interrogants de *Jaume Plensa* arriben al *Macba*

MONTSERRAT SERRA

L'artista Jaume Plensa torna a exposar al Macba després de vint-i-tres anys de no fer-ho. L'artista hi presenta una retrospectiva, que s'obrirà al públic el dissabte primer de desembre i es clourà el 22 d'abril de 2019.

El Macba ha resolt finalment la seva relació amb Jaume Plensa, un dels artistes de renom internacional del país, que feia vint-i-tres anys que no hi exposava (i no feia cap exposició important a Barcelona des que la Fundació Miró va

dedicar-li'n una d'antològica, el 1996). La retrospectiva que ara es presenta, coordinada pel director del Macba, Ferran Barenblit, ocupa la planta baixa del museu, amb una vintena d'obres, que abracen de la dècada dels vuitanta fins a l'actualitat. No té ordre cro-

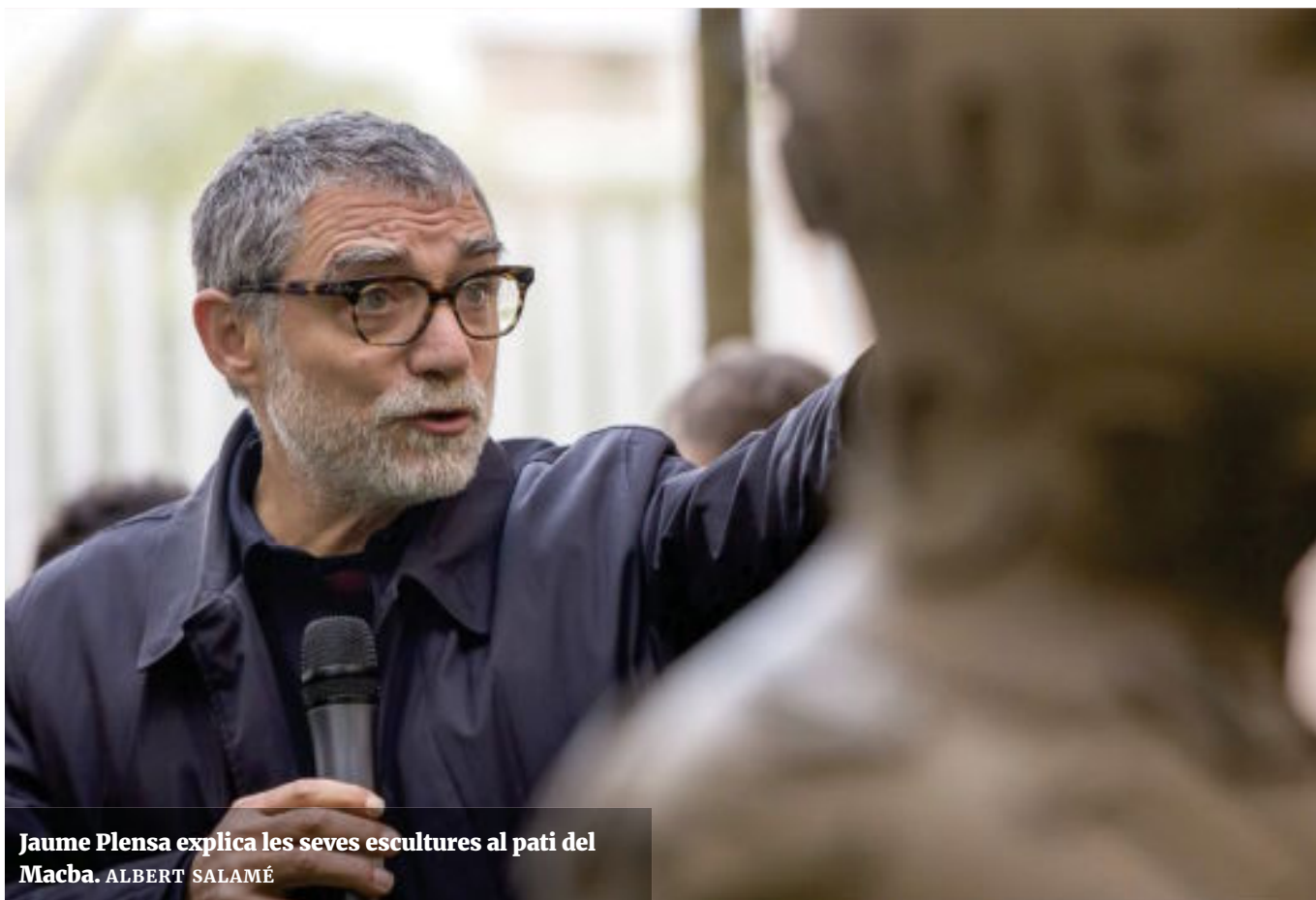
nològic. Conté una peça que Plensa ha elaborat especialment per a aquesta mostra, alhora que una part d'instal·lacions, tot i ser datades de fa anys, les ha adaptades a l'espai.

L'exposició expressa els grans temes de reflexió de l'artista, si bé Barenblit n'ha reclamat el vessant més polític, el que qüestiona les expectatives truncades de la modernitat, el que entén l'art com un espai per a fer-se preguntes i posar en dubte les coses establertes; com també aquelles obres que es-

tableixen un diàleg amb la història de l'art. Ara, doncs, els espectadors més joves descobriran Plensa i, alhora, els qui ja en coneixen l'obra s'endinsaran en el Plensa més matèric i conceptual: el de les esferes de ferro colat, material amb què es va fer present en l'àmbit internacional a final dels vuitanta (que ens vincula amb la peça que ja fa dècades que va instal·lar al passeig del Born); el Plensa inspirat pels grans poetes i pels compositors; el Plensa que es fa preguntes; el Plensa més polític, que a la dèca-

► 30 Novembre, 2018

Jaume Plensa explica les seves escultures al pati del Macba. ALBERT SALAMÉ

da dels noranta fotografiava cuines buides de Caracas i de Dallas; el Plensa que es qüestiona la relació de l'individu amb els altres; un Plensa amb poques cares, tot i que tanca l'exposició una instal·lació, *Silent*, on sí que incorpora la bellesa de les nenes de rostre allargassat i ulls aclucats, que ens recorden la Carmela instal·lada davant el Palau de la Música Catalana.

L'exposició del Macba, que no té nom, coincideix amb una instal·lació al Palacio de Cristal del Centro de Arte Reina Sofía de Madrid, que es diu *Invisibles*, amb tres caps suspesos, fets amb una malla fina, que segons la llum del dia i de la nit es fan transparents, i que reclamen silenci. En l'exposició del Macba també s'ha

tingut molta cura de la llum i el resultat és que l'exposició s'apreciarà diferent segons si es visita de dia o al capvespre.

Jaume Plensa ha ironitzat sobre la referència que ha fet Barenblit, en la presentació, als anys que fa que no exposava al Macba. Plensa ha dit que sonava com una condemna. Però ha continuat: 'Després de vint-i-tres anys i un dia, torno al Macba amb una riquesa extraordinària de vivències que m'han fet madurar un pensament. Perquè l'art és una conseqüència, una manera d'entendre't millor. I si t'entens millor a tu mateix, també tens més capacitat de participar en la vida dels altres, en la memòria col·lectiva. Perquè l'art crea ponts, ponts que ens ajudaran, que ens uniran.'

'L'espai públic l'entnem com la casa de tots, però manen els altres'

Preguntat sobre la realització tan comentada d'una escultura per a un espai públic de Barcelona, ha dit: 'No tinc resposta sobre això. L'espai públic l'entnem com la casa de tots, però manen els altres. Els polítics, en l'espai públic, han confiat més en els arquitectes que en els artistes. Els polítics a vegades obliden la bellesa en l'espai públic, perquè sovint donen prioritat a la

funcionalitat. Però d'aquesta manera poden perdre tendresa. I l'hem de reivindicar, la tendresa, en l'espai públic també, perquè la necessitem.'

Plensa ha explicat que el mes d'abril instal·larà una escultura a Montserrat i que ara n'instal·larà una altra a la plaça Colón de Madrid, però que aquesta és temporal. I tot seguit ha afegit: 'El millor d'aquests projectes temporals

► 30 Noviembre, 2018

és quan retires l'obra, perquè és quan la gent la troba a faltar. Recordo quan vaig fer una intervenció al nord de Liverpool, en una zona minera. Un mitjà va entrevistar un ex-minaire que, defensant l'escultura, va dir: "L'art és etern, la crisi és temporal." Aquelles paraules em van fer plorar.'

Sobre la importància de l'art per a canviar el món, explica: 'Pau Casals va dir una vegada que calia portar Bach a les fàbriques. Admiro Pau Casals. És una manera de dir que no s'ha d'abaixar el nivell cultural, perquè quan crees coses extraordinàries la gent les rep com a extraordinàries. A mi m'han nodrit la literatura, especialment els poetes, i la música. Ells ens han ensenyat que per escoltar has d'estar en silenci. En aquest moment que vivim, es parla poc d'escoltar. L'escriptor Octavio Paz parlava de la importància de l'espai blanc entre les línies. Crec necessari

de reintroduir el silenci, també des de les arts plàstiques.'

I Ferran Barenblit explica així la mostra: 'En l'obra de Jaume Plensa, la interrogació radical, el dubte, penetra i es manifesta fins i tot en les contundents peces de fosa, en el mateix metall immòvil que tan sovint ha servit per a immortalitzar personalitats i gestes històriques. Potser per això ens assenyala que és possible que només quedi un últim reducte de relativa certesa: *Firenze II*, l'obra que encetava el recorregut, porta inscrita a la superfície la paraula *rêve*, "somni", aquest lloc que s'esmuny de la consciència, on el desig i les pors es tornen imatge. El somni, com l'art, ens acostava la resposta a una pregunta que no s'ha formulat mai expressament. No hi ha somni sense desig, però sense somni només hi ha signes d'interrogació que es drecen en el buit. Ens trobem, de nou, davant per davant de la pregunta.'

La cortina de lletres dóna pas a l'esfera musical.
ALBERT SALAMÉ

GLÜCKAUF (2004)

Una cortina de lletres de bronze travessa la sala gran, de dalt a baix. La cortina conté escrita la Declaració Universal de Drets Humans. Hi pots passar pel mig tot generant un so, el que es produeix per la percussió de les lletres. 'És el so de les paraules', diu Plensa. I també: 'La Declaració Universal de Drets Humans és un poema meravellós ple d'intencions i d'un desig de ser millors com a humanitat. I en aquests moments que vivim, tan convulsos a tot el món,

ens dóna esperança. Conviendria que els polítics se'l llegissin. Que la humanitat hagi estat capaç de crear un text com aquest és un brot d'esperança, malgrat que no en seguim ni una coma. I en moments tan difícils com els d'ara, aquest text ens fa millors.' La cortina de lletres és també un record d'infantesa associat a la seva mare i a la vida mediterrània, el record de quan ell de petit l'acompanyava a comprar i les botigues tenien aquestes cortines metàl·liques.

► 30 Noviembre, 2018

FIRENZE II (1992)

Jaume Plensa ha dit més d'una vegada que l'escultura és la millor manera de formular preguntes. Aquesta peça, un gran signe d'interrogació recolzat a la paret, obre l'exposició. Tota una declaració d'intencions. Ferran Barenblit reitera que no és una exposició de contemplació sinó d'actitud. I Plensa explica: 'L'interrogant és la base de la vida, la creació és el dubte permanent, dubte que entenc des de la màxima positivitat.'

ISLANDS III (1996)

Conté setanta-tres rectangles de resina de polièster i a dins hi ha una ampolla. Cada peça porta gravat un número, a sota el cognom d'un artista universal i a sota la data de naixement i defunció d'aquest artista. Hi trobem per exemple: Kahlo, Boticelli, González, Zurbaran, Vermeer, Klein, Le Corbusier, Duchamp, Cezanne, Beuys, Klee, Massaccio, Warhol, Picasso, Pollock, Rousseau, Goya, Rembrandt, Gaudí... Plensa diu que aquesta instal·lació té la voluntat de construir un autoretrat a través dels altres.

► 30 Noviembre, 2018

DALLAS?... CARACAS? (1997)

Dues-centes fotografies de cuines buides de gent fetes en dues ciutats: Dallas i Caracas. Segons Plensa, és l'antecedent d'una de les seves obres en espai públic més conegudes i celebrades, *The Crown Fountain*, a Chicago. Per a l'artista, les cuines buides són un homenatge a la gent anònima que construeix una ciutat. Per a Ferran Barenblit és una manera de mirar dues ciutats paral·leles, que van créixer amb el petroli, que van créixer amb la promesa de progrés, però, en canvi, són dues ciutats que han motivat decepcions arran del fracàs de les expectatives.

MATTER-SPIRIT (2005)

El silenci és un tema destacat del moment creatiu que viu Jaume Plensa: 'Aquesta exposició demana silencis, construeix silencis. Vivim un moment de gran soroll mediàtic, i cal tornar-nos a escoltar a nosaltres mateixos. En aquest sentit, hi ha una peça que es diu *Matèria i Esperit*, que són dos gongs encarats i que convidem a fer sonar. Però no cal picar fort, al contrari. L'experiència ens porta a entendre que l'escultura és una vibració de la matèria, una vibració del pensament. Per això penso que aquesta peça és escultura en estat pur.'

► 30 Noviembre, 2018

RUMOR (1998)

‘De fet, el silenci no existeix, és un estat d'ànim, perquè el teu cos és sorollós i acostuma a dificultar el silenci. Però aquesta peça requereix fer silenci, perquè si no no podem sentir com la gota cau i percudeix en el plat i fa un so. I també és meravellós quan la gota cau a l'aigua i mirant al sostre, la mitja lluna que s'il·lumina ens mostra les aigües que fa la gota’, explica Plensa. La peça s'inspira en un poema de William Blackie.

THE HEART OF TREES (2007) I THE HEART OF RIVER (2016)

Per primera vegada en la història del museu, l'exposició inclou un espai exterior que es concep com una sala més. En l'espai que hi ha entre el Macba i el CCCB, Plensa hi ha creat un jardí d'escultures i hi ha posat uns bancs, a fi que el visitant hi pugui passejar, seure i estar en silenci. Per això Plensa diu que és una instal·lació romàntica. El defora remet a la quantitat d'obres que Plensa ha fet en l'espai públic durant la seva trajectòria. I també té la voluntat que el museu es retrobi d'una manera nova amb el carrer. Són catorze escultures d'un personatge, un autoretrat de l'artista, que s'abraça a catorze arbres disposats pel pati. Set escultures contenen noms de compositors; les altres set, noms de rius. La música i l'aigua, dos elements de fluïdesa.

<https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?>

SANT CUGAT
A LA MEMÒRIA DE
GABRIEL FERRATER
2018 - 2019

oaparams=2_bannerid=1694_zoneid=56_cb=0161624a8f_oadeest=https%3A%2F%2Fwww.santcugat.cat%2Fweb%2Fpremi-de-poesia-sant-cugat-a-la-memoria-de-gabriel-ferrater/

[Seccions \(/ebooks\)](#) [Notícies \(/castafiore/noticies/\)](#) [Crítica \(/castafiore/critica/\)](#)
[Entrevistes \(/castafiore/entrevistes/\)](#) [Opinió \(/castafiore/opinio/\)](#)
[Calandria \(/calandria/\)](#) [Vinyetes \(/elwebnegre/\)](#) [Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)

Una nit per celebrar el talent

30.11.2018

Sílvia Pujalte (<https://www.nuvol.com/autor/silvia-pujalte>). [Barcelona](#) (<https://www.nuvol.com/lloc/barcelona>).

Comparteix a Twitter ([https://twitter.com/intent/tweet?text=Una nit per celebrar el talent%20%7C%20https://www.nuvol.com/noticies/una-nit-per-celebrar-el-talent/](https://twitter.com/intent/tweet?text=Una+nit+per+celebrar+el+talent%20%7C%20https://www.nuvol.com/noticies/una-nit-per-celebrar-el-talent/)).

Comparteix a Facebook ([https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p\[url\]=https://www.nuvol.com/noticies/una-nit-per-celebrar-el-talent/&pf\[images\]\[o\]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2018%2F11%2Fmercedes-gancedo-2-680x437.png&p\[title\]=Una+nit+per+celebrar+el+talent&p\[summary\]=Mercedes+Gancedo+%C3%A9s+molt+jove%2C+per%C3%B2+va+començar+la+sua+carrera+amb+l'organista+Joan+Seguí+el+Trio+Ramales+\(integrat+per+Pablo+Díaz,+violí+Gonçalo+Lelis,+violoncel+i+Andrés+Navarro,+piano\),+el+violinista+Bernat+Prat+i+el+Duo+Vallés+Vera+\(format+per+Miguel+Vallés,+saxòfon+alt+i+piano\)+Elisabeth+Vera,+piano\).+Per+una+altra+banda,+el+talent+de+la+soprano+Mercedes+Gancedo,+guanyadora+d'El+primer+Palau+2017+i+la+pianista+Beatriz+Miralles,+que+van+oferir+el+recital+que+segua+al+lliurament+de+premis.](https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p[url]=https://www.nuvol.com/noticies/una-nit-per-celebrar-el-talent/&pf[images][o]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2018%2F11%2Fmercedes-gancedo-2-680x437.png&p[title]=Una+nit+per+celebrar+el+talent&p[summary]=Mercedes+Gancedo+%C3%A9s+molt+jove%2C+per%C3%B2+va+començar+la+sua+carrera+amb+l'organista+Joan+Seguí+el+Trio+Ramales+(integrat+per+Pablo+Díaz,+violí+Gonçalo+Lelis,+violoncel+i+Andrés+Navarro,+piano),+el+violinista+Bernat+Prat+i+el+Duo+Vallés+Vera+(format+per+Miguel+Vallés,+saxòfon+alt+i+piano)+Elisabeth+Vera,+piano).+Per+una+altra+banda,+el+talent+de+la+soprano+Mercedes+Gancedo,+guanyadora+d'El+primer+Palau+2017+i+la+pianista+Beatriz+Miralles,+que+van+oferir+el+recital+que+segua+al+lliurament+de+premis.)

[o]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2018%2F11%2Fmercedes-gancedo-2-680x437.png&p[title]=Una+nit+per+celebrar+el+talent&p[summary]=Mercedes+Gancedo+%C3%A9s+molt+jove%2C+per%C3%B2+va+començar+la+sua+carrera+amb+l'organista+Joan+Seguí+el+Trio+Ramales+(integrat+per+Pablo+Díaz,+violí+Gonçalo+Lelis,+violoncel+i+Andrés+Navarro,+piano),+el+violinista+Bernat+Prat+i+el+Duo+Vallés+Vera+(format+per+Miguel+Vallés,+saxòfon+alt+i+piano)+Elisabeth+Vera,+piano).+Per+una+altra+banda,+el+talent+de+la+soprano+Mercedes+Gancedo,+guanyadora+d'El+primer+Palau+2017+i+la+pianista+Beatriz+Miralles,+que+van+oferir+el+recital+que+segua+al+lliurament+de+premis.

Sílvia Pujalte
(<https://www.nuvol.com/autor/silvia-pujalte>)

(<https://www.nuvol.com/autor/silvia-pujalte>)

<http://www.liederabend.cat>

[@LiederabendCat](https://twitter.com/LiederabendCat)

(<http://www.twitter.com/LiederabendCat>)

Els participants del cicle El primer Palau són joves músics que debuten al **Palau de la Música Catalana**, la qual cosa ja és un reconeixement de la seva qualitat. El cicle és, a més, un concurs que en premia els intèrprets més destacats, un suport que els ajudarà a assegurar les primeres passes de les seves carreres. Dimarts passat es van lliurar els premis de l'edició d'enguany; va ser una nit per celebrar el talent. Per una banda, el talent dels guanyadors; preneu nota dels noms: són l'organista **Joan Seguí**, el **Trio Ramales** (integrat per Pablo Díaz, violí; Gonçalo Lelis, violoncel i Andrés Navarro, piano), el violinista **Bernat Prat** i el **Duo Vallés Vera** (format per Miguel Vallés, saxòfon alt i piano; Elisabeth Vera, piano). Per una altra banda, el talent de la soprano **Mercedes Gancedo**, guanyadora d'El primer Palau 2017 i la pianista **Beatriz Miralles**, que van oferir el recital que seguia al lliurament de premis.

+ Altres articles d'aquest autor

[De bestioles i escenes nocturnes](#)

(<https://www.nuvol.com/noticies/de-bestioles-i-escenes-nocturnes/>)

[Lied de km o](#)

(<https://www.nuvol.com/noticies/lie-de-km-o/>)

[El lied abans del lied](#)

(<https://www.nuvol.com/noticies/el-lied-abans-del-lied/>)

[Maremar. Si la vida és cançó](#)

(<https://www.nuvol.com/critica/maremar-dagoll-dagom-si-la-vida-es-canço/>)

[Força, equilibri, valor i seny.](#)

(<https://www.nuvol.com/noticies/forca-equilibri-valor-i-seny/>)

Mercedes Gancedo

Mercedes Gancedo és molt jove, però va construint la seva carrera amb una maduresa admirable, la mateixa maduresa que podem apreciar en les seves interpretacions. Fa un parell d'anys ressenyava el seu recital al LIFE Victoria; d'un dia per l'altre, literalment, havia passat de telonera a titular per cobrir amb valentia una substitució d'última hora. En aquella ocasió la va acompanyar també **Beatriz Miralles**, i les bones impressions que van deixar totes dues es van confirmar, un cop més, al recital de dimarts.

El primer bloc del recital estava format per vuit cançons que malgrat ser de sis compositors diferents i en diferents llengües mantenien una unitat diguem-ne atmosfèrica. Si aquesta atmosfera, que havia de ser recollida i malenconiosa, no va acabar d'assolir-se no va ser per res que fessin malament la cantant o la pianista sinó pels aplaudiments a deshora del públic. Em sap greu repetir-me tant, però pitjor em saben les contínues interrupcions així que, un cop més: què costaria donar unes pautes al programa de mà per orientar els espectadors no habituals? La diferència en la recepció de la música és realment gran si es manté el silenci entre peces.

A l'escenari, les coses van anar molt bé. Mercedes Gancedo té una veu de timbre molt maco que difícilment sona tensa ni esforçada; ni tan sols s'hi van apreciar a les primeres cançons els lògics nervis que es reflecteixen a la veu de cantants més experimentats. Les tres *mélodies* de Fauré i Debussy ens van permetre apreciar també la musicalitat i l'elegància de Beatriz Miralles. El moment més exòtic (i un dels més bonics) de la vetllada va ser la cançó *Sakura Yokocyo*, del compositor Yoshinao Nakada, una peça d'esperit afí a *Allerseele*, que la seguia. Potser l'expansió de *Zueignung* no acabava d'encaixar en el conjunt, però les interrupcions la van afavorir, perquè ho van dissimular; la interpretació que en van fer Gancedo i Miralles va ser lluminosa, com ho van ser els seus somriures en algun moment de la cançó. Després de Strauss, Schumann, i per acabar el bloc, la difícil *Kennst du das Land*; expressiva la cantant, amb un so molt bell la pianista, que no va desapropiar la incisiva partitura de Wolf.

L'empremta familiar

Exposició
Entrada gratuïta
fins al 03.02.2019

Palau Robert Centre d'informació de Catalunya

(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1717_zoneid=113_cb=b)

AQUEST DESEMBRE NO ET QUEDIS SENSE NÚVOL

(<https://www.nuvol.com/noticies/torna-la-revista-anual-de-nuvol/>)

(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1700_zoneid=54_cb=e)

A continuació va començar el viatge americà; la resta del programa estava integrat per tres cicles inclosos al primer enregistrament de les dues artistes, *Cooking America!*. El primer, que tancava la primera part del concert, va ser *Cinco canciones negras*, de Montsalvatge. Mercedes Gancedo les va cantar amb naturalitat i desimboltura, i l'alegria que es respirava a la sala en acabar només era el pròleg del que vindria a la segona part. Per dir-ho fàcil, la segona part del concert va ser una festa, una celebració juganera de la música de Bernstein. Cantant i pianista van sortir a l'escenari encarnant la petita Barbara, la nena de deu anys que odia la música, però li agrada cantar; si no el coneixeu, correu a escoltar aquest cicle, *I hate music*, amb cançons tan tendres com divertides i musicalment tan interessants com tot el que feia Bernstein. La interpretació d'aquest cicle i el següent va ser teatralitzada i festiva, sí, però rigorosa, una cosa no treu l'altra; el seu espectacle està rodat i es nota, com es nota la compenetració entre totes dues artistes. *La bonne cuisine* és un cicle que el compositor va fer a partir de textos d'un receptari de cuina francès molt difós a finals del segle XIX (per a aquesta breu sessió culinària, les intèrprets van mutar en mestresses de casa, mudades i amb davantal); en aquesta ocasió vam sentir la versió anglesa, adaptada pel mateix Bernstein. El concert va acabar amb una sentida interpretació de la *Canción del árbol del olvido*, de Ginastera.

Comparteix a Twitter (<https://twitter.com/intent/tweet?text=Una+nit+per+celebrar+el+talent%20%7C%20https://www.nuvol.com/noticies/una-nit-per-celebrar-el-talent/>)
 Comparteix a Facebook ([https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=https://www.nuvol.com/noticies/una-nit-per-celebrar-el-talent/&fbclid=IwAR18F11Fmercedes-gancedo-2-680x437.png&title=Una+nit+per+celebrar+el+talent&p\[summary\]=Mercedes+Gancedo+%C3%A9s+molt+jove%2C+per+posar+un+consolador+a+la+teua+vida](https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=https://www.nuvol.com/noticies/una-nit-per-celebrar-el-talent/&fbclid=IwAR18F11Fmercedes-gancedo-2-680x437.png&title=Una+nit+per+celebrar+el+talent&p[summary]=Mercedes+Gancedo+%C3%A9s+molt+jove%2C+per+posar+un+consolador+a+la+teua+vida))

Subscriu-te a la Newsletter

Fes-te subscriptor i gaudiràs de molts avantatges

LLIBRES · SORTEJOS · TEATRE · CURSOS

([fes-te-subscriptor-de-nuvol/](https://www.nuvol.com/noticies/una-nit-per-celebrar-el-talent/))

Articles Destacats

(<https://www.nuvol.com/noticies/si-no-thagues-conegut-la-canço-de-david-caraben/>)

Si no t'hagués conegut. La cançó de David Carabén (<https://www.nuvol.com/noticies/si-no-thagues-conegut-la-canço-de-david-caraben/>)

(<https://www.nuvol.com/opinio/la-gestio-de-lerro/>)

La gestió de l'error (<https://www.nuvol.com/opinio/la-gestio-de-lerro/>)

(https://ad.nuvol.com/revive/www.delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1721_zoneid=55_cb=e2_2018-2019%2Fopera%2Fitaliana-algeri)

+ Llegits

- 10 premis Núvol per a aquest 2018 (<https://www.nuvol.com/noticies/deu-premis-nuvol-per-a-aquest-2018/>).
- Els deu errors més freqüents en català (<https://www.nuvol.com/noticies/deu-errors-freqüents-en-català/>).
- La Nit dels Oscars i els límits de TV3 (<https://www.nuvol.com/opinio/la-nit-dels-oscars-i-els-limites-de-tv3/>).
- FAQS. El somriure incòmode de Laura Rosel (<https://www.nuvol.com/noticies/faqs-el-somriure-incomode-de-laura-rosel/>).
- Sales tradueix Kazantzakis: la revolució serà cristiana o no serà (<https://www.nuvol.com/noticies/sales-i-kazantzakis-declaracio-de-germandats/>).
- Simon Critchley: "El futbol és una experiència religiosa politeïsta" (<https://www.nuvol.com/noticies/simon-critchley-el-futbol-es-una-experiencia-religiosa-politeista/>).
- Posa un consolador a la teua vida (<https://www.nuvol.com/critica/posa-un-consolador-a-la-teua-vida/>) + seva + carrera + amb +
- CatCon, la ciència-ficció també és de les dones (<https://www.nuvol.com/noticies/catcon-la-ciencia-ficcion-tambe-es-de-les-dones/>).
- De Becky G a Meg S (<https://www.nuvol.com/opinio/de-becky-g-a-meg-s/>).
- La gestió de l'error (<https://www.nuvol.com/opinio/la-gestio-de-lerro/>).

Rent a Scooter
[\(\(www.via-vespa.com\)\)](https://www.via-vespa.com)

Barcelona és un vesper. Vola per Barcelona amb una Vespa!